

Bitva u Libušína 2016

Datum	22. - 24. dubna 2016	
Pořádal	Kyrius	Libušín
Zúčastnili se	Obi-Wan Zdenál Ivča Klárka Freddie Mírek Míchal	Bojující Bojující Přihlížející Bojující Bojující Bojující Bojující
Zapsal	Klárka s úpravami ostatních zúčastněných	

Pátek 22. dubna – neděle 24. dubna 2016

Letos jsem, společně s Luciem, podruhé navštívila historický festival a bitvu u obce Libušín. Jelikož místo konání se nachází, až kousek za Prahou bylo potřeba z Brna vyrazit co nejdříve. Proto mě Obi-Wan, Ivča, Lenča, Mirča a Arno vyzvedli hned po škole a vyrazili jsme na dálnici směr Praha. Jízdu jsme si užívali, dokud jsme nenarazili na vážnou nehodu, která nás naštěstí nezdržela, protože se stala ve směru na Brno. Poté už naše cesta probíhala v klidu, bavili jsme se a dokonce došlo i na zpěv. Po příjezdu na louku jsme poměrně rychle našli druhé auto naší výpravy. Fredyho, Zdenála, Mirka a Michala. A pak jsme jen čekali, než se vyšší autority domluví. A tak se stalo, že v původním táboře na naše stany už nezbylo místo. Tak jsme společně s německými šermíři postavili naše stany hned vedle hlavního tábora. Večer jsme poseděli, pokecali a poradovali se ohledně bitvy.

V sobotu ráno jsme si přivstali (někteří) a začali se chystat na bitvu a hlavně na nácvik. Ještě před nácvikem jsem dokopala kluky, aby si všechno nachystali a odkráčeli společně se mnou na kontrolu luků a šípů. Tam jsme se dozvěděli, že střety budou tři a my jako lučištníci se dostaneme do posledního jako obránci pevnosti. Obiš, Zdenál a Fredy mezitím absolvovali nácvik a všichni jsme se společně sešli na snídani. Den jsme před bitvou trávili různě, prošli jsme si stánky. Já s holkama jsme si daly pravidelnou bitevní placku, a jak se schylovalo k poledni, tak se naši bojující začali chystat na první střet. My ostatní jsme pomohli, kde to šlo, a sledovali bitvu z našeho tábora. Mezi druhým a třetím střetem jsme začali chystat oběd. V bitvě nedošlo k žádným zraněním a tak jsme se do posledního a největšího střetu zapojili všichni bojující. Jako lučištník jsem si bitvu moc užila, výbornou práci odvedl i lazaret, přestože v bitvě letos fungovali poprvé. Po našem ústupu do lesa nám a hlavně bojujícím šermířům „obstarali“ zranění. Poté byla odpálena tentokrát liduprázdná pevnost a naše strana bitvu

prohrála. Vydali jsme se tedy najít naše vystřílené šípy. Po organizovaných bitvách proběhlo ještě několik volných střetů, během nichž se naši kluci vyznamenali naprosto osobitým způsobem. Ke konci bitvy začalo drobně poprchávat a tak jsme se před posledním volným stretem odebrali do tábora. Když jsem tam přišla, zjistila jsem, že kromě Ivči tam nikdo není. Ta mi řekla, že pán ze Špernaku nás všechny nechal svolat. Počkala jsem tedy na Obiše a spol. a přidala se k nim. Ukázalo se, že nás svolali na pasování Godwika na rytíře, kterého se zúčastnila i královna. Po této ceremonii jsme se převlékli do suchého a chystali se strávit příjemný večer v táboře, ale nebylo nám tak úplně přáno. To, co začalo jako drobné mrholení, přerostlo v neutuchající déšť, který měl podle těch nejoptimističtějších odhadů skončit až o půlnoci. Tak jsme jen čekali, až Lenka s Mirčou dovaří večeři a snažili se zahřát. Po hodně pozdní večeři, jsme se nad pivní ledovou tříští domluvili, že přespíme u Obiše a Ivči ve stanu abychom v té zimě neumrzli.

Ukázalo se to být dobrým rozhodnutím. Ráno jsem s Fredym vstala dřív, protože jsem měla odjet společně s ním. Tady pozorný čtenář zjistí, proč jsme zpětně všichni rádi, že jsme mohli spát v teple. Celá louka byla namrzlá a mokré stany jakbysmet. Byla opravdu legrace se do nich potom dostávat. Ale i přes všechny tyto obtíže jsme se sbalili, rozloučili a vydali se na cestu k domovu. Po snídaňové zastávce jsem strávila většinu cesty pitím kafe, kluci ji prospali a Fredy a nás v pořádku dopravil až do Brna. Tam mě vysadili ve Slatině a odjeli k domovu.

Letošní bitva byla velmi dobře zorganizovaná a i přestože jsme zmeškali sobotní koncert, jsme si ji (doufám) všichni pořádně užili.

klr